

opusdei.org

Sprevádzať na diaľku

Ako Ježiš s Natanaelom, aj my chceme sprevádzať tých, ktorí sú ďaleko a možno aj sami. Naša modlitba, obetovanie bolesti, ktorú v nás vyvoláva vzdialenosť, a „fantázia lásky“ môžu naplniť radosťou a pokojom srdcia tých, ktorých milujeme.

07.12.2025

Natanael objavil Mesiáša, pretože pocítil jeho tichú a dôvernú prítomnosť pod figovníkom. Často

nás bolí samota, ktorá sa uhniesdila v našich spoločnostiach. Nie je to rovnaké všade na svete, ale dá sa povedať, že všade sa môžu vyskytovať situácie fyzického, emocionálneho či duchovného odlúčenia, ktoré nám spôsobujú utrpenie.

Možno nás obzvlášť bolí samota niektorých chorých, v nemocniciach alebo doma, hoci je mnoho aj takých ľudí, ktorí sú zdraví, ale osamelí. Iní sa možno izolujú nechtiac, lebo nevedia dovoliť druhým, aby sa o nich starali. Nie je nezvyčajné, že aj niečo veľmi bežné a prirodzené nám spôsobuje hlbokú bolesť: zmena bydliska znamenajúca, že sestra či priateľ budú menej dostupní alebo blízki ako predtým; koniec obdobia štúdia, ktorý so sebou prináša rozchod skupiny priateľov; svadba člena rodiny, ktorá znamená odchod z rodinného domu.

Samozrejme, vo všetkých týchto situáciách je dobré, aby sme boli úprimní k Bohu i k sebe samým, aby sme sa vyhli tomu, že by bola táto vzdialenosť čiastočne spôsobená naším pohodlím alebo sebeckvom, čo nemôžeme vopred vylúčiť. Tu však ide skôr o to, aby sme mysleli na tie podmienky odlúčenia, ktoré sú nám nejakým spôsobom vnucované, aj keby len tým, že nemôžeme byť naraz na dvoch miestach.

V Kristovi môžeme dôjsť až do posledného kúta planéty, k poslednej posteli v nemocnici, do najskrytejšieho kútika vzdialeného srdca. S ním sme schopní dávať teplo, svetlo a nehu každej duši, ktorá je sama pod svojím figovníkom. Žijúc v Kristovi môžeme prekonať naše obmedzenia času a priestoru. Chceme sprevádzať toho, kto sa cíti sám, ale na to je potrebné aj to, aby sme dovolili Kristovi navštíviť nás v našom vlastnom figovníku. „Skrze

Krista, s ním a v ňom“ dokážeme zrušiť túto vzdialenosť a byť prítomní spôsobom božským, no zároveň hlboko ľudským.

Veľmi intímne utrpenie

Bežný život nám prináša mnohé odlúčenia, ktoré môžeme ponúknuť Ježišovi. Toto utrpenie mu nie je ľahostajné. „Učiteľ, nezáleží ti na tom, že hynieme?“ (Mk 4,38). Nezáleží ti: mysleli si, že sa o nich Ježiš nezaujíma, že im nevenuje pozornosť. Medzi nami, v našich rodinách najviac bolí, keď počujeme: „To ti na mne nezáleží?“ Je to veta, ktorá zraňuje a vyvoláva búrky v srdci. Určite musela zatriať aj Ježišom, lebo jemu na nás záleží viac ako komukoľvek inému. Keď ho vzývali, zachránil svojich ustráchaných učeníkov“^[1].

Trpíme, keď nemôžeme byť nablízku tým, ktorých milujeme, pretože nám na nich tiež záleží, a veľmi. Sám Ježiš

a jeho matka prežili trojdňové odlúčenie, keď mal dvanásť rokov a stratil sa v chráme. Mária najprv nepochopila, prečo Ježiš dovolil úzkosť, ktorú jej spôsobil táto vzdialenosť. Možno sa cítila vinná, že sa o svojho syna nedostatočne postarala.

V našom srdci môžu zápasit' protichodné pocity: uvedomenie, že iné neodkladné povinnosti nám objektívne bránia venovať sa tým, ktorých milujeme, tak ako by sme si želali, a túžba starať sa o nich, objasť ich, dať im pocítiť, že sú milovaní. Po čase, o dvadsať rokov neskôr, Mária zistila, že Ježiš opäť chýba tri dni a že je znovu ponorený do toho, čo patrí jeho Otcovi, a spoznala, že tá vzdialenosť bola len zdanlivá. Zabudla na svoju vlastnú bolesť a venovala sa podpore apoštolov, aj tých, ktorí sa nevrátili hneď, ako Tomáš, pretože aj ona chcela byť pri tom, čo patrí jej Otcovi.

Existujú obzvlášť bolestné situácie. Stáva sa to napríklad vtedy, keď nám choroba zabraňuje byť s ľuďmi, ktorých najviac milujeme. Nie je jednoduché pochopiť, čo cíti otec alebo matka, ktorí musia emigrovať, aby našli budúcnosť pre svoju rodinu, pričom musia na istý čas opustiť svojich rodičov, manžela, manželku alebo deti. Niekedy môže vzdialenosť vzniknúť odlúčením dvoch manželov alebo, čo je azda ešte bolestnejšie, keď medzi nich vstúpi rozvod, ktorý si často ani jeden z nich nepraje. Takéto situácie môžu znamenať aj odlúčenie od detí, aspoň na určité obdobia. Trpí aj kňaz, ktorý musí obsluhovať viacero dedín a nestíha navštevovať chorých alebo umierajúcich farníkov tak často, ako by si želal. Ako nemyslieť na otca, ktorý vidí, že si jeho syn vyberá zlé spoločnosti, čo môže ohroziť jeho šťastie a oddialiť ho od rodiny. Toto sú len príklady mnohých situácií, v ktorých sa medzi nás a

osoby, ktoré milujeme, stavia vzdialenosť rôznych druhov a stupňov. Sú to okolnosti, ktoré tých, ktorých máme najradšej, stavajú pod ich figovník.

Keďže uvažujeme o prípadoch, keď naša prítomnosť nie je možná, môže vzniknúť pokušenie zahodiť všetko, rezignovať a neurobiť nič. Viera nás však uistuje, že aj v takom prípade môžeme byť pre nich kanálom „autenticky evanjeliovej radosti, ktorá nás vyzýva búrať múry ľahostajnosti“^[2]. V tejto situácii je v našich silách niečo, čo môže mať ešte väčšiu hodnotu než fyzická prítomnosť, a zároveň nás naplňa pokojom. „Pestujme jednotu s našimi drahými, nech naše srdce objíme aj toho, kto je najďalej, a najmä toho, kto žije v núdzi“^[3].

Robiť spoločnosť na diaľku

Istým spôsobom bol Ježiš pod figovníkom, hoci Natanael bol úplne

presvedčený, že je tam sám. Tieto chvíle opísané vyššie sú skvelou príležitosťou zakúsiť spoločenstvo svätých. Modlitba príhovoru je privilegovaným prostriedkom, ako ho žiť. Natanael sa presvedčil, že Ježiš je Mesiáš, pretože dodatočne pochopil, že ho v tej chvíli jeho života sprevádzal: „Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavolať, keď si bol pod figovníkom“ (Jn 1,48).

Mnohí ľudia dnes potrebujú, aby sa im Ježiš objavil pod ich figovníkom. My môžeme s Božou milosťou vstúpiť aj na tie miesta, ktoré sa zdajú neprístupné, „veď v ňom žijeme, hýbeme sa a sme“ (Sk 17,28). Ak žijeme jeho život, vzdialenosť nás neoddelí (porov. Rim 8,35–39). Aj keď nemôžeme byť pri nich fyzicky, ľudia, ktorých milujeme, budú cítiť prítomnosť Spasiteľa – a aj našu – pri sebe.

Svätý Josemaría mal veľmi živé vedomie, že vzdialenosť nie je prekážkou v sprevádzaní jeho detí. Svojim dcéram v Mexiku písal: „Viete, že vás z diaľky vždy sprevádzam“^[4]. Svojim synom v Austrálii, na opačnom konci sveta, dôverne napísal: „Koľko spoločnosti vám robím odtiaľto!“^[5]. Trpel v takýchto situáciách rovnako ako my: „Paco, nevidíš, že ten úbohý dedo – tak sám seba nazýval vo svojich listoch počas občianskej vojny, aby sa vyhol nebezpečenstvu vojenskej cenzúry – je pre svoje deti celý surový?“^[6]. Pevne veril, že táto blízkosť a jednota „sa nezakladá na materialite spolubývania pod jednou strechou. Ako prví kresťania sme *cor unum et anima una* (Sk 4,32)“^[7].

Vzdialenosť od blízkych môže byť pre nás oveľa ťažšia než akákoľvek osobná bolesť. Obetovať Bohu naše utrpenie za tých, od ktorých nás život vzdialil, už samo osebe

znamená začiatok priblíženia. Napokon skutočnosť, že nám vzdialenosť bráni v okamžitom spojení, môže byť iskrou, ktorá zapáli „fantáziu lásky“^[8], „aby sme niesli balzam Božej nehy všetkým bratom v núdzi“^[9].

Nikdy nie je tak dôležité ako v takýchto situáciách objaviť, aké prejavy lásky sú pre každého rozhodujúce. Možno im pomôže, keď ich poprosíme o modlitbu, o obeť ich bolesti alebo o radu pre našu apoštolskú úlohu. Istotne je pre nich povzbudzujúce, keď uznáme ich pocity. Budú sa cítiť blízko, keď si spomenieme na ich výročia a oslavy. Niektorí stále posielajú listy alebo pohľadnice a väčšina využíva nesmierne možnosti techniky, aby im venovala pozornosť, vypočula ich alebo im povedala niečo, čo ich rozptýli. Poslanie drobnosti, napríklad oblečenia či osobnej spomienky, je tiež spôsob, ako sa

sprítomniť a môže nahradiť nedostatok kontaktu. Niekedy stačí maličkosť, ktorá ukáže, že sme si na tú milovanú osobu spomenuli a poznáme jej vkus. Zvyčajne je dobré často im ďakovať za všetko, čo pre nás urobili, a tiež ich prosiť o odpustenie za starosti, ktoré sme im neraz spôsobili. Chceme prosiť Pána, aby vzdialenosť nikdy nebola výsledkom nášho nedostatku empatie voči ich najhlbším túžbam.

Či azda neexistujú strážcovia?

V tomto poslaní sprevádzať tých, ktorých milujeme, nie je žiadny spojenec taký dobrý ako Anjeli strážcovia. Sú veľmi zainteresovanými spolupáchateľmi v útoku, ktorý chceme podniknúť proti izolácii tých drahých ľudí. Keď Ježiš počuje Natanaelovo vyznanie, odpovedá mu otvorením nečakaných obzorov: „Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod

figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto. (...) Veru, veru, hovorím vám: Uvidíte otvorené nebo a Božích anjelov vystupovať a zostupovať na Syna človeka“ (Jn 1,50–51). Ježišova prítomnosť pod figovníkom pri Natanaelovi a činnosť anjelov sú neviditeľné, ale absolútne reálne.

Raz sa svätý Josemaría dozvedel o zložitej situácii, ktorou prechádzali dvaja jeho synovia. Museli bývať v penzióne s veľmi nevhodným prostredím. Jeden z nich to eufemisticky nazýval „nebezpečným susedstvom“. Denník z tých dní približuje povahu tohto nebezpečenstva: „v tomto dome je, prirodzene, príslušné stádo *vulpes levantinas*“^[10]. Svätý Josemaría po mesiacoch v Burgose napísal do *Cesty* bod, ktorý odkazuje na túto situáciu: „Že v tomto prostredí je veľa príležitostí zísť z cesty? — Dobre. Ale nie sú tam aj anjeli strážni?“^[11].

Aj my sa môžeme veľmi dobre oprieť o pomoc týchto mocných orodovníkov, aby sme sprevádzali našich blízkych a poskytli im teplo spoločnosti a duchovnú pomoc, ktorú potrebujú. Vzdialenosti sa rušia, lebo láska letí a stáva sa večnou a božskou.

* * *

„Uvidíte otvorené nebo“ (Jn 1,51).
Nebo je otvorené, pretože Panna Mária je jeho Bránou. Naša viera nás uistuje, že keď budú ľudia, ktorých milujeme, čeliť samote posledného kroku k večnému životu, nebude im chýbať materinské pohladenie Panny Márie, tak ako nechýbalo Ježišovi, ktorý sa na kríži neodriekol prítomnosti svojej matky. Radi by sme boli prítomní pri tých, ktorých milujeme, v tej poslednej chvíli v tieni ich figovníka. Naša Matka nám dá dar, že nás za ruku uvedie na túto posvätnú zem.

[1] František, *Mimoriadna príležitosť modlitby v časoch pandémie*, 27-III-2020.

[2] Lev XIV, *Posolstvo V. Svetového dňa starých rodičov a seniorov* (27-07-2025).

[3] *Tamtiež.*

[4] List jeho dcéram v Mexiku, z Ríma, 20-VI-1950 (AGP, séria A.3.4, 500620-7).

[5] List jeho synom v Austrálii, z Ríma, 8-IV-1964 (AGP, séria A.3.4, 640408-1).

[6] List jeho synom z Valencie, 25-VII-1937 (AGP, séria A.3.4, 370725-3).

[7] *List° 11*, č. 23.

[8] Sv. Ján Pavol II, *Ap. list Novo millennio ineunte*, 6-I-2001, č. 50.

[9] Fernando Ocáriz, *Pastoračný list*, 14-II-2017, č. 31.

[10] *Denník o prechode cez Pyreneje*, 6. a 7. október, 1937 (Juan Jiménez Vargas), s. 2, AGP, sek A, leg 2, carp 2, exp 1 y 2.

[11] *Cesta*, č. 566.

Diego Zalbidea // Photo: Krunal Mistry, Unsplash

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/sprevadzat-na-dialku/](https://opusdei.org/sk-sk/article/sprevadzat-na-dialku/)
(01.04.2026)